

ik deze keer dus aan een verwachting moet voldoen. "Mensen met rijangst zoals jullie dat hebben, zijn vaak perfectionistisch en heel bang om fouten te maken," schetst hij een deel van mijn karakter. "Ergens is het wel goed dat je je ervan bewust bent dat je in een moordwapen zit als je autorijdt, maar aan de andere kant sterven er in Nederland gelukkig elk jaar minder mensen door verkeersongelukken. Doemscenario's bedenken moet je dan ook vooral niet doen, dat vergroot je angst alleen maar."

Tegen ons alledrie zegt Jan verder dat we nooit moeten twifelen als we eenmaal een beslissing hebben genomen, maar vooral gáán. Als ik voor een rotonde sta, belandden we vanzelf bij een praktijkvoorbeeld. Ik rijd een stukje naar voren omdat ik vermoed dat ik de rotonde wel kan oprijden voordat een auto van links te dichtbij komt, maar rem vlak voor de haaiantanden weer af en besluit toch nog even te wachten. "Oei, dat kun je beter niet doen, zag je hoe hard die man achter ons moest remmen?" vraagt Jan. "Blijf bij je beslissing, anders maak je het de auto's achter je te moeilijk," zegt Jan. De schrik zit er weer even in bij mij, maar Lida en Cynthia peppen me op en zeggen dat ik het voorval moet vergeten, want ik kan er nu toch niets meer aan doen. Aan het einde van de dag zegt fotograaf Wout Jan dat we net een rouwstoet vormden als ik reed, omdat ik niet één van de snelsten was en nogal geconcentreerd keek. Lida, Cynthia en ik krijgen weer een flinke lachbui. Van je collega's moet je het hebben..."

Dag twee

"Hebben jullie vannacht een beetje geslapen?" vraagt Jan als we elkaar maandagochtend weer ontmoeten. We bekennen alledrie dat we in ieder geval iets rustiger in bed lagen dan donderdagnacht, toen we nog geen idee hadden hoe de cursus precies zou verlopen. Vandaag heeft Jan een nieuwe verrassing voor ons in petto: hij gaat zijn L van het dak halen. "Dan beschouwen andere weggebruikers jullie als volwaardig en dat voelt misschien toch anders," legt hij uit. Gelukkig hebben we alledrie ons rijbewijs bij ons, want dat is dan natuurlijk verplicht.

Voordat we wegrijden, herhaalt Jan eerst iets voor ons over kijktechnieken. "Als je een baan naar links wilt opschuiven, kijk je eerst in je binnenspiegel, daarna in je linkerbuitenspiegel, vervolgens over je linkerschouder en als er dan ruimte is, mag je richting aangeven. Dat gaan we nu in de praktijk oefenen."

Hopend dat de motor vandaag minder vaak zal afslaan dan vrijdag, rijd ik een tijdje rustig door de Rotterdamse binnenstad, met Jan naast me en Lida en Cynthia meer ontspannen kletsend dan vorige week achterin. Totdat Jan aangeeft dat we naar rechts moeten en mijn oog op het bordje 'Ring' valt. "Gaan we écht de snelweg op? Kan ik dat wel?" stotter ik. "Absoluut," zegt Jan alsof het niets is, en voor hem is het dan natuurlijk ook niet. "In alle twintig jaar dat ik dit werk doe, heb ik nog nooit een ongeluk gehad met een leerling," stelt hij me gerust. "Maar het woord zegt het al: we gaan naar de snelweg. Je moet dus wel

